

Wanneer je als vliegvijsser reist, heb je soms contact met de lokale bevolking. Zeker in gevallen waarin hulp gewenst is, wordt die altijd onmiddellijk en zonder voorbehoud geboden. Maar ook ongevraagd word je vaak geholpen, van tips voorzien en uitgenodigd. Zo heb ik tijdens mijn vliegvijstrips naar Brits Columbia (BC) meerdere keren een lift gehad, een fiets en floattrips. Zelfs werden mij overnachtingen en een huis aangeboden.

# You'll never walk alone

TEKST HANS BOCK ILLUSTRATIE AD SWIER

Een van mijn favoriete steelheadrivieren in Brits Columbia is de Copper. De rivier is op veel plaatsen goed vanaf de kant te bevissen. Bovendien is mijn ervaring dat de Copper veel minder druk bevist wordt dan rivieren als de Bulkley, Kispiox en Morice. De reden voor dat laatste kan ook zijn dat ik de rivier beviste op stukken waarvoor je eerst ruim 35 kilometer over onverharde weg moet rijden. Die rit gaat door de bossen van BC waar ook nog eens de zogenaamde logging trucks, zware vrachtwagens volgeladen met vers gerooide boomstammen, naar beneden denderen. Na 32 kilometer op de bergweg is er een zijpad dat min of meer langs de Clore, een zijrivier van de Copper, loopt. Ik had er goede verhalen over gehoord en besloot de Copper, letterlijk en figuurlijk, links te laten liggen. Terwijl ik met mijn gehuurde Chrysler Voyager over het gravelpad hoog boven de Clore reed, keek ik voortdurend aan mijn linkerkant de diepte in om een glimp van de rivier op te vangen. Soms zag ik een stuk van de rivier, maar dan draaide de weg er weer vandaan, of belette dichte begroeiing het zicht. Totdat ik ineens een prachtige lichtblauwgekleurde, langgerekte pool zag. In een reflex deed ik precies het stomste wat ik maar kon doen. Ik trapte keihard op de rem! De Chrysler begon te schuiven en er was geen houden meer aan. In paniek remde ik nog een paar keer en probeerde ik de auto van de afgrond aan mijn linkerkant weg te sturen. Ik merkte dat de achterkant van de wagen wegdraaide, maar ik had niet de ervaring en tegenwoordigheid van geest om dat te voorkomen. Uiteindelijk stopte de glijpartij en stond ik dwars op de weg met mijn achterwielen in een greppel aan de rechterkant van de weg. Voorzichtig stapte ik uit, bang dat de achterover hangende auto verder achteruit de greppel in zou glijden. Ik had geen schade aan de auto, maar kreeg de auto niet de greppel uit. Daar stond ik dan. Ik was ongeveer 40 kilometer van de dichtstbijzijnde verharde weg en had geen telefoon bij me. Er zat niets anders op dan terug naar de Copper te lopen en te hopen dat ik iemand tegen zou komen. Na een uur kwam me zowaar een pick up tegemoet gereden. Toen de auto stopte en de deur openging, schrok ik me rot. Er zaten drie mannen voorin, waarvan er twee een zwaar geweer tussen hun benen hadden. Het bleek dat de volgende dag het elandenjachtseizoen begon. De mannen waren op weg naar de plek waar ze de volgende dag wilden gaan jagen. Ik legde uit wat er gebeurd was en men vond het vanzelfsprekend dat men mij uit mijn benarde situatie zou verlossen. Omdat er voor in de pick up geen plaats meer was, stond ik tijdens het ritje naar de Chrysler achter in de bak. De mannen leken ervaring met dergelijke klusjes te hebben. Met een zware ketting over hun trekhaak werd de Chrysler moeiteloos losgetrokken. De mannen wilden

per se geen geld voor hun hulp aannemen. Het enige dat men aan wilde nemen, waren een paar bananen. We kletsten nog wat, waarna ieder weer verder ging met waar we voor gekomen waren.

## DE POPCORN BEAT

Tijdens de laatste week van oktober werd het 's nachts serieus koud. Het kwik daalde tot dertien graden onder nul. Nu had ik het achterin de Chrysler in mijn slaapzak niet koud, maar het was ook nog eens vroeg donker. Om de lange avond door te komen, ging ik in Smithers naar de bioscoop. Toen ik tijdens de pauze popcorn en wat te drinken bestelde, werd ik aangesproken met de verrassende vraag: "Sorry, are you from Holland?" De man die de vraag gesteld had, vertelde me dat mijn accent typisch Nederlands was. We raakten aan de praat en hij bleek ook op steelhead te vliegvissen. Hij wilde me heel graag een goede stek laten zien en me ter plaatse ook uitleggen hoe ik die moest bevissen. Om de volgende ochtend af te kunnen spreken, wilde hij graag weten waar ik verbleef. Ik legde hem uit dat ik altijd ergens langs de rivier, achter in de auto sliep. De man stond erop dat ik die nacht bij hem en zijn vrouw in huis zou overnachten. We zouden dan 's morgens vroeg ontbijten, waarna hij me de stek zou wijzen, voordat hij naar zijn werk ging. Na afloop van de film troffen we elkaar en reed ik achter het stel aan naar hun huis, net buiten Smithers. De foto's aan de muur van de stijlvol ingerichte vliegviskamer maakten duidelijk dat ik niet met een blaaskaak te maken had. Met open mond bekeek ik in de ene foto na de andere. Ik had nog nooit zulke grote steelheads gevangen. "Only one-meter-plus-fish make it to this room", lichte hij toe. Tot diep in de nacht werden mij stekken uitgetekend en luisterde ik naar heroïsche verhalen over de drils van monstersteelheads. De volgende ochtend ging de informatiestroom tijdens het ontbijt op dezelfde manier verder. Ik luisterde aandachtig en maakte aantekeningen in mijn dagboek. Tijdens de rit naar de superstek wees de man een paar keer met zijn arm uit het raam van zijn auto naar andere stekken waar hij het over gehad had. Ik seinde met mijn lichten, maar wist niet altijd zeker wat hij precies bedoelde. Vanaf de plek waar we parkeerden, was het een kwartiertje lopen naar de stek. De Bulkley was langs de oever nog bedekt met een dun laagje ijs. Ik verwachtte nog verder te moeten lopen, maar de man gaf aan dat we er waren. Het was een kaarsrecht stuk van de rivier, waar ik geen enkele aanwijzing kon ontdekken dat het om een superstek zou gaan. De teleurstelling moet van mijn gezicht af te lezen zijn geweest: "It is the bottom structure, mate. The bottom structure." Ik deed mijn best om hem uit te leggen dat ik hem echt wel geloofde, maar dat ik zelf in mijn gedachten een totaal ander beeld van deze stek had gevormd. "No problem, but fish with confidence and you will see that they are there", sprak de man begripvol. Tenslotte legde hij precies uit waar en hoe ver ik moest waden, hoe ver ik moest werpen en tot hoe ver ik door moest vissen. We namen afscheid alsof we elkaar al jaren kenden en ik beloofde hem om na thuiskomst te laten weten hoe het gegaan was. Uiteindelijk viste ik gedurende de laatste dagen van mijn trip elke dag minstens een keer de hele stek af. Geen enkele keer bleef ik er visloos en geen enkele keer ben ik er een andere visser tegengekomen. Weliswaar ving ik geen steelheads van 'muurformaat', maar de stek heeft voor altijd een speciale plek in mijn hart.

## UNDER THE BRIDGE

Tijdens een andere steelheadtrip vlogen mijn maat en ik met Air Canada. Bij deze maatschappij konden we tegen een geringe vergoeding een kleine Zodiac-opblaasboot, inclusief vlonder meenemen. We gebruikten het bootje om de Bulkley af te driftten. Het werkte prima, alleen op het einde van de visdag moest er steeds helemaal naar de auto teruggelo-

pen worden. Dat was meestal een wandeling van zo'n tien kilometer. Mijn maatje bleef bij de boot en de spullen, terwijl ik de auto ophaalde. Wanneer ik tijdens het teruglopen langs een weg met auto's liep, stak ik mijn duim op om een lift te krijgen. Dat lukte soms en een enkele keer bracht men mij helemaal tot aan onze auto. Vooral de tip om tijdens het liften hengeldelen in mijn hand te houden, had duidelijk effect. Men is in BC niet zo van het meenemen van lifters; je weet immers maar nooit wie je meeneemt. Door te tonen dat je een vliegvisser bent, nemen je kansen op een lift toe. Tijdens een lift gaf de vrouwelijke chauffeur aan dat ze het probleem van het teruglopen kende. Ze kanode vaak met haar vriend over de rivieren in BC en een van hen moest dan ook altijd de auto ophalen. Ze legde uit dat ze tegenwoordig van tevoren een fiets bij het eindpunt weglegden. Op die manier gaat het ophalen van de auto veel sneller. Ik legde uit dat we met de Zodiac wel aan onze tax zaten. De vrouw bood ons aan om voor de rest van onze trip een fiets aan ons te lenen. Het afspreken hoe we precies de fiets op zouden kunnen halen, lukte niet echt. De vrouw moest na de lift direct verder en de volgende ochtend bood ook geen mogelijkheid. Uiteindelijk bood ze aan om de fiets voor ons weg te leggen bij het eindpunt van onze volgende drift! Omdat ik toevallig al met mijn vismaat had besproken waar we de volgende dag zouden gaan vissen, kon ik haar precies uitleggen bij welke brug we zouden eindigen. De vrouw zou ervoor zorgen dat we de fiets de volgende dag onder die brug zouden vinden. Ik noteerde haar telefoonnummer om op het einde van onze vakantie af te kunnen spreken hoe we de fiets weer terug zouden kunnen geven. Terug bij mijn vismaat vertelde ik quasi nonchalant dat ik voor de rest van onze trip een fiets had geregeld en dat die morgen op het einde van de dag voor ons klaar zou liggen. Het viel hem niet kwalijk te nemen dat hij erom moest lachen. Des te groter was zijn ongeloof toen ik, na enig zoekwerk, de volgende dag een fiets bij ons eindpunt onder de brug tevoorschijn toverde! We hebben de fiets dagelijks met veel plezier gebruikt en op het einde van onze trip, inclusief een aardigheidje, teruggebracht.

#### EEN EIGEN HUIS IN SMITHERS

Omdat ik de Lakelse River niet kon vinden, stopte ik bij een benzine-station om de weg te vragen. Op de parkeerplaats stond een auto met daarachter een driftboot op een trailer. Toen ik eropaf liep, kwam de

eigenaar ook net aangelopen. Geduldig legde de man mij uit waar ik verkeerd was gereden en hoe ik het beste bij de rivier kon komen. Ook hij vroeg of ik misschien uit Nederland kwam. Het bleek een geëmigreerde Duitse bioloog te zijn. Zijn naam was Elmar en hij was verbonden aan de universiteit van Prince George. Als professor was hij verantwoordelijk voor het project waarbij steelheads van spaghetti-tags worden voorzien. Verder monitorde hij jaarlijks met zijn onderzoeksteam de zalmopulatie in de paaigebieden. Op basis van de onderzoeksresultaten adviseerde hij de verantwoordelijke instanties over de mate waarin commerciële netvisserij voor de monding van de rivieren zou moeten worden toegestaan. Elmar vroeg me of ik de volgende dag met hem samen op steelhead wilde gaan vissen. Hij zou me meenemen naar de Kiteen en de Cranberry. Van beide rivieren had ik nog nooit gehoord en ik greep deze kans met beide handen aan. Ik leerde die dag hoe je met een zinklijn en een sculpin van hertenhaar over de bodem van diepe pools steelhead kunt vangen. Het werd een dag om nooit meer te vergeten. Elmar stond erop dat ik 's avonds bij hem en zijn vrouw zou blijven eten. Toen duidelijk werd dat ik achter in mijn huurauto sliep, werd voor mij onmiddellijk het logeerbed opgedekt. Elmar vroeg me om een aantal dagen te blijven logeren. Hij zou me dan stekken wijzen en zelfs zijn werk zo inrichten, dat hij nog een paar keer met me samen kon vissen. Twee dagen later nam hij me mee op een floattrip over de Bulkley. Het samen vissen was gezellig en leerzaam en ik genoot van alle verhalen over de flora en fauna, die Elmar wist te vertellen. We hadden duidelijk 'een klik' en het was alsof we al jaren samen visten. Halverwege onze visdag werd Elmar gebeld. Hij wachtte al geruime tijd op een oproep voor een knieoperatie. Er was in Prince Rupert onverwacht een plaatsje vrijgekomen. Als hij er gebruik van wilde maken, moest hij direct beslissen en zich de volgende dag melden. Bij het avondeten verontschuldigde Elmar zich, dat hij niet meer met me op pad kon. Hij zou de volgende ochtend al vroeg, samen met zijn vrouw, naar het ziekenhuis in Prince Rupert vertrekken. Elmar gaf aan dat hij het fijn zou vinden als ik nog een aantal dagen in hun huis zou verblijven. Als enige tegenprestatie mocht ik de bladeren uit hun tuin harken. De rest van de avond markeerde Elmar nog een aantal goede stekken op een topografische kaart van de Bulkley: succes verzekerd! En zo gebeurde het dat ik de volgende ochtend met een sleutel van een huis in Smithers op zak ging vliegvisseren.

